

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

XI priores dies complectens

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1863

De Sanctis Episcopis Ticinensibus Maximo I Et Maximo II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72708](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72708)

DE SS. MARTYRIBUS INTERAMNENSIBUS

CLAUDIO, CARBONANO, TIBUDIANO, PLANIO.

ANNO CCLXX.
VIII JANUARI.

Ferrarius in generali catalogo Sanctorum VIII Januarii. Apud Interamnam Umbriae, sanctorum Martyrum Claudii, Carbonani, Tibudiani, et Planii, sub Claudio Imperatore. De iisdem in catalogo Sanctorum Italiae ex monumentis et veteri MS. Martyrologio Ecclesiae Interamnensis, ista tradit:

Sub Claudio
Imp. occisi.

2 Cum Claudius Imperator impia in Christianos edicta promulgasset, iique ubique ab ejus Praefectis ad necem conquirentur; Claudius militiae Interamnensis Princeps, una cum Carbonano, Tibudiano, et Planio militibus, impii Imperatoris jussa parvipen-

dens, Christianos in carceribus detentos fovebat, et cruciatos ad tormenta pro Christo fortiter ferenda animabat. Quapropter et ipsi jussu Praefecti comprehensi, ac in Christi confessione constantes, martyrii palmam accepere anno salutis CCLXX, quorum corpora secundo ab urbe Interamnensi lapide, ubi nunc Sancti Zenonis Martyris extat ecclesia apud torrentem sepulta sunt. Haec Ferrarius. De Interamna hac ad Norem egimus supra VII Januarii, cum de S. Valentino II, ejus Antistite.

DE SANCTIS EPISCOPIS TICINENSIBUS

MAXIMO I ET MAXIMO II.

CIRCA ANN.
CCLXX ET DX.
VIII JANUARI.

Maximum Ticinensem Episcopum Confessorem praeter Martyrologium Romanum, referunt hodie Bellinus, Maurolycus, Galesinius, Molanus, Martyrol. Germanic. Hunc Baronius vult esse S. Epiphanii successorem, qui vi Synodo Romae habitae anno divi subscripsit. Sed praeter eum alius fuisse

Duo SS. Maxi-
mi Ticinen-
ses.

Maximus perhibetur, qui tamen quando sederit non omnino convenire inter scriptores tradit Ferrarius, sed probabilis videri octavum ejus Sedis Antistitem fuisse, inter Crispinum I et II de quo hos versus recitat:

Hunc Maximus ex ordine,
Sed amplior in meritis,
Insequitur ex munere,
Associatus Superis.

De S. Crispino I et III, egimus VII Januarii, de II agemus xxx Octobr.

2 Hujus Maximi meminit Bernardus Saccus Patricius Papiensis de Italicarum rerum varietate lib. 6, cap. 10, sic scribens: Major semper Christianorum fides atque constantia, quam clades, et perturbatio in unoquoque seculo probata est: praecipue in hoc, de quo scribimus, tempore, quod a Severi imperio ad Flavium Claudium fluxit, quem constat Imperatorem factum anno ab ortu Domini CCLXXI, Maximo Episcopo viro innocentissimo et eximio Ticinensibus presidente. Ita ille. Ast anno Christi CCLXVIII, circiter ix Kal. April. imperare cepit Claudius.

Sedit prior
tempore
Claudii.

3 Maximi (hujusne an secundi haud nobis liquet) et aliorum aliquot Ticinensium Episcoporum Acta a Paulo Diacono scripta testatur Galesinius: sed nusquam eum librum reperiri ait Ferrarius, qui ejus vitam ita describit in catalogo Sanctorum Italiae: Maximus Episcopus post S. Crispinum, ut plerique scriptores Ticinenses tradunt, Cathedram Episcopalem Ecclesiae Papiensis tenuit, magnae sanctitatis et doctrinae effulsit. Inter ea quae scripsisse fertur, multa de Regis officio memorantur. Solebat enim dicere Regem in arce justitiae, quae Regina virtutum est, constantem et rectum, sanctorumque legum cultorem, subditorum culpas punire debere, justos autem et insontes tamquam membra Dei, injurias ipsorum ulciscens, non attingere. Qui si judicat in veritate, thronum suum in aeternum firmat; sic enim principatus conservantur: imperia vero violenta non durant. Cum autem sanctus Episcopus populum aliquot annos verbo et exemplo gubernasset, non sine civium lacrymis in caelos abiens, corpore in ecclesia Cathedrali tumulatus fuit. De quo illud mirum narrat, quod quidam ad illius aram accedens pallium furaturus, ita arae adhaesit,

Ejus vita ex
Ferrario.Fur divinitus
punitus.

ut manus pedesve inde retrahere, donec mane Canonice ad ecclesiam convenientibus crimen suum confessus, veniam a S. Maximo impetravit, non potuerit.

4 Haec Ferrarius, qui Jacobum Guallam, et Stephanum Breventanum citat. Sed quod a Maximo multa de Regis officio scripta memorat Ferrarius, non facile adducor ut credam ad hunc pertinere. Nam qui tunc in Italia Reges, quorum occasione ille de Regis officio commentaretur? Deinde ipsi Imperatores adhuc Ethnici erant, neque scilicet institutionem ex hominis Christiani lucubrationibus peturi. Quid ergo? an iis temporibus librum ediderit vir sanctus, cujus nulla privatim aut publice constare posset utilitas?

De scriptis S.
Maximi.

5 Maximo II, missa est a B. Ennodio Dictio IX (quae Sirmondo nostro est III sacra) in dedicatione templi SS. Joannis, et Cassiani, et Antonini. In dictione vero VII data Stephano Vicario, dicenda ipsi Maximo ita scribit idem Ennodius: Ad te, venerabilis mihi Antistes Maxime, sermo est: cui in meritorum testimonio virtus coepit a vocabulo, in quo actus eloquitur, qui nomen appellat. Provida parentum tuorum diligentia prius te eligi voluit, quam probari. Te olim secularibus inhaerentem titulis castrensium sudor excoluit, et ad Ecclesiae gubernacula pars adversa solidavit: sicut Deus loquitur per Prophetam: Qui in modico fidelis, et in magno fidelis est. Te sacrarum Judex et consilii comitem meruit, et laboris. Bene venerandis initiandis altaribus, et in laica conversatione quod sacrum esset elegisti. Tu pudicitiae in illa aetate custos inventus es, in qua et lex obsequitur desideris. Satis enim est pueritiae ambitum, quem licentia fulcit, horri. Christus milites suos, quos in personam Ducis attollat, inter acies quaerit hostiles. Adscitus Ecclesiae, Pontificem actibus implesti ante tempora dignitatis. Non fuit advena benignitas, quae naturae innixa radicibus de cano flore germen ostendit. Temporale est omne quod fingitur; perpetuum quod cum aetate maturescit. Non tibi sacerdotium rem doni credimus evenisse, sed praemii. Alius vulgi aura, gratia lenocinante commendatur: tibi rigida circa culpabiles districtio dedit affectum. Manet te singularis sapientia; quae licet generaliter optanda est, tamen existit in Magistro necessaria. Frustra monitoris personam suscipit, qui impacti non praevalet aestimare pondus officii. Vilissimis comparandus est, nisi praecellat scientia, qui est honore praestantior. Dedit tibi apicem res judicii, non favoris. Dignus Pontifice amor est, quem censura conciliat. Devenustat institutionis genium, qui per solam gratiam vult placere.

S. Maximus
II, Assessor
Comitis sa-
crarum lar-
gitionum ante
Episcopatum:
Luc. 16. 10.
castus in ju-
ventute:ceteris virtu-
tibus ornatus.

EX VARIIS.
Exemplo, ce-
teris prae-
ced.

placere. Tu his conditus et formatus caeli beneficiis, plus agendo populum instituis quam loquendo. Illa monita discipulorum conscientiam eruderant, quae praebentur exemplo. Sine pudore invitatur ad innocentiam, qui illam non fuerit ipse sectatus. Te inter secreta penetralium quasi testem metuunt, qui peccare disponunt. Nascentibus culpis metus et reverentia tua negat effectum. Qui inter exordia occurrit vitiiis, et occasionem lapsus adimit, et concupiscentiae purgat auctorem. Haec beatitudini tuae quasi strictim pro

linguae meae dedicatione dedicavi. Si precibus vitae successus arriserit, gestorum tuorum plena me relatione consecrabo, ut quae universis nota sunt, mansuris in posterum litteris, quatenus gaudeat aetas secutura, serventur. *Haec in laudem Maximi adhuc viventis Ennodius ejus successor, cujus Dictio sacra iv eidem missa Maximo est, et ab eo dicta cum dedicaretur basilica S. Joannis Baptiste, quem novo exemplo Apostoliam nominat, ut hic Lucam Prophetam.*

DE S. PATHEO MARTYRE.

VIII JANUARI. **M**artyrologium S. Hieronymi : Et alio loco Pathei. Martyrem remur cum nulla secus sentiendi causa, ut plerumque in eodem Martyrologio.

a ACTA S. a CARTERII, PRESB. ET MART.

Ex Meneis Graecorum.

b
SUB
DIOCLETIANO.
VIII JANUARI.
S. Carterius
Presbyter, po-
pulum docet :
quasitus latet.
dein offert se
quarentibus.

Dioeletiano imperante, et Urbano b Caesareae Cappadociae Praeside, Carterius Presbyter et Doctor Christianorum, domum in templum vertit, et coacta ingenti Christianorum multitudine instituit illos in vera fide, qua discerent Christum solum verum Deum colere; et praeter illum, nullum alium Deum agnoscere. Delatus ad Praesidem se ipsum in latebras abdidit. Sed illi Dominus apparuit, mandavitque ut se in apertum daret, seque ultro ipsum quaerentibus offerret : Ego, inquit, tecum ero. Multa enim tibi meo nomine patienda sunt, multique per te conversi salutem consequentur. Hic Carterius ingenti perfusus gaudio, Deo gratis actis, se ipsum in lucem dedit.

c
Serapidis ido-
lum dejecit :
dire torque-
tur :
sanatur ab
Angelo :
rursus cru-
ciatur :

2 Ac primum quidem ergastulo conclusus, dein ad Praesidem deductus, jussus est c Serapidi litare : sed Carterius precibus idolum dejecit. Tum a sedecim licitoribus fustibus atrociter contunditur, quatuor aliis carnificibus illi imminuentibus. Deinde a furca suspensus novacula unguis a manibus et pedibus excinduntur, ferreisque unguibus totum corpus raditur et carpitur. Qui conspectu dein Angeli recreatus omnibus tormentis superior, atque illico sanus extitit.

3 Dein rursus Praesidis jussu detentus, talis ferro

trajectis, supinus ignitum pectore vomerem gestavit. Praeterea coactus est in succensa ferrea sartagine residere : tum ei ardentibus subulis perforati pedes : atque ita rursus in carcerem retrusus est. Sub noctem iterum se ei videndum Salvator obtulit, compedibus solutum omni levavit molestia, atque e custodia eductum liberum dimisit. Quare complures cum sanum spectassent, eum adeuntes ab illo sacro fonte abluti sunt, et ab omnibus, quibus laborabant morbis, curati.

4 Appensa deinde pedibus manibusque saxa ingentia, quibus ita innexo distentoque fustibus venter converberatur : aduruntur accensis facibus latera : resinaque plagis infunditur : liquatum in os plumbum instillatur, ignitaque galea capiti imponitur. Ac demum in rogam conjectus, dum laudes gratiarum Deo concinit, in igne illaesus permansit. Hinc e circumstantibus Judaeus quispiam in rabiem actus, hastam vibrans per latus Martyris transadigit, mortemque infert, cum prius aquam e latere tam copiosam profudisset, ut etiam rogam exstingueret; quam secutus sanguis est, cum quo et animam in Dei manus edidit.

a Ignotus hic Latinorum fastis. Nam diversus est a Carterio qui 2 Novembr. colitur sub Licinio Sebaste passus.

b Haec Cappadociae metropolis est, circa Melae fluminis fontes, magnam adeptam plurimamque sanctis, quos tulit, ac praesertim Basilio magno, celebritatem.

c Unus hic e Diis Egyptiorum fuit.

DE SANCTIS MARTYRIBUS

THEOPHILO ET HELLADIO.

VIII JANUARI. **D**e his VIII Januarii Martyrologium Romanum : In Libya Sanctorum Martyrum Theophili Diaconi et Helladii, qui primo laniati ac testulis peracutis compuncti, demum in ignem conjecti animas Deo reddiderunt. Eadem fere habet Menologium Graecorum, addens sub Proconsule haec passos. Paulo fusius Menaea : Eodem die sancti Martyres Theophilus diaconus, et Eladius laicus passi sunt. Hi Libyae erant. Ob Christi vero confessionem comprehensi, et ad Proconsulem deducti, cum infide perseverarent, atrociter verberati sunt. Vinculae dein manus ac pedes tergumque ferro atque igne adustum : tum acutis compuncti

testis; cum identidem tormenta plura ingererentur, animas Deo tradiderunt. Galesinius : In Graecia beatorum Martyrum Theophili diaconi, et Helladii. Hi, in Libya nati, Christianae fidei cultores, idolorum cultum cum passim exagitarent, Proconsulis jussu virgis acerbe caesi, tum unguibus ferreis excarnificati, post in lumbis semiustulati, deinde testularum aculeis confossi, nihil unquam de constantia sua remiserunt. Itaque demum horribilem in modum raptati, contractis totius corporis ossibus, animas Deo reddiderunt.